

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 1340/05
21.09.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Војимира Цвијовића, председника већа, Јованке Кажих, Миломира Николића, Весне Поповић и Јасминке Станојевић, чланова већа, у парници тужиоца АА, чији је пуномоћник ББ, адвокат против туженог ВВ, чији је пуномоћник ГГ, адвокат ради неоснованог обogaћења, одлучујући о ревизији туженог против пресуде Окружног суда у Новом Саду Гж. 2359/04 од 23.2.2005.године, у седници одржаној 21.9.2005.године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Окружног суда у Новом Саду Гж.бр. 2359/04 од 23.2.2005.године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Новом Саду П. 215/04 од 19.3.2004.године делимично је усвојен тужбени захтев па је обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 550.294,00 динара са законском затезном каматом почев од 19.3.2004.године па до исплате, као и да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 87.916,00 динара, све у року од 15 дана од пријема отправака пресуде. Тужбени захтев тужиоца у делу за исплату законске затезне камате на досуђени износ за период од 29.1.2004.године до 19.3.2004.године одбијен је као неоснован.

Окружни суд у Новом Саду је пресудом Гж. 2359/04 од 23.2.2005. године одбио као неосновану жалбу туженог и првостепену пресуду у делу којим је усвојен тужбени захтев и у делу одлуке о трошковима поступка потврдио.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 386. ЗПП-а.

Ревизија туженог је неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 354. став 2. тачка 11. ЗПП-а на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Побијаном и првостепеном пресудом дати су разлози о одлучним чињеницама, који нису противуречни са садржином доказа изведених у поступку, због чега се неосновано наводима ревизије указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 354. став 2. тачка 14. ЗПП-а.

Одлука о тужбеном захтеву заснована је на утврђеном чињеничном стању да су странке 14.4.1992.године закључиле уговор о купопродаји. Предмет уговора је путничко возило "___", и купопродајна цена у висини од 7.462.322,00 динара у време закљученог уговора. Износ купопродајне цене тужилац је уплатио туженом. Тужени није тужиоцу, купцу по закљученом уговору извршио испоруку возила која је предмет уговора. Цена упоредног модела возила на дан 19.3.2004.године износи 623.007,00 динара.

На утврђено чињенично стање правилном применом материјалног права одлучено је о тужбеном захтеву.

Основаност тужбеног захтева којим тужилац тражи повраћај уплаћеног износа на име купопродајне цене за возило које тужени није предао тужиоцу произилази из одредбе члана 137. и члана 210. Закона о облигационим односима. Према одредби члана 137. када је испуњење обавезе једне стране у двостраном уговору постало немогуће због догађаја за који није одговорна ни једна ни друга страна, гаси се и обавеза друге стране, а ако је ова нешто испунила од своје обавезе, може захтевати враћање по правилима о враћању стеченог без основа. При утврђеним чињеницама да је тужилац испунио уговорну обавезу – исплату уговорене купопродајне цене, а да је предаја возила које је предмет уговора, као обавеза туженог немогућа због догађаја за који није одговорна ни једна ни друга страна, тужени је дужан по правилима прописаним чланом 210. Закона о облигационим односима да тужиоцу изврши повраћај уплаћене купопродајне цене, као део имовине који је прешао у имовину туженог по основу закљученог уговора а који се није остварио.

Имајући у виду наведене законске одредбе на однос између странака није од утицаја околност на коју указује тужени да је износ купопродајне цене уплатио произвођачу возила _____. Ово стога што је

тужилац, као једна од страна у двостраном уговору у целости испунио обавезу - исплату купопродајне цене, па при немогућности да тужени испуни своју обавезу и преда возило тужиоцу тужилац има право да захтева враћање по правилима о враћању стеченом без основа. По истим правилима тужени је могао да захтева враћање износа који је уплатио произвођачу на име цене возила чија предаја није извршена туженом. Међутим, за однос странака није од утицаја однос туженог и произвођача возила, јер обавеза враћања постоји и када се нешто прими с обзиром на основ који се није остварио или који је касније отпао у смислу става 2. члана 210. Закона о облигационим односима.

Неосновано тужени истиче да није у обавези да врати износ који представља цену упоредног возила у односу на возило које је предмет уговора закљученог између странака, с обзиром да је тужилац извршио уплату цене за возило које је предмет уговора, па тако уплаћени износ и представља део имовине тужиоца који је прешао у имовину туженог.

Из изложеног неоснован је разлог ревизије да је о тужбеном захтеву одлучено погрешном применом материјалног права.

Одлука о ревизији заснована је на одредби члана 393. ЗПП-а.

На основу члана 491. став 4. прелазне и завршне одредбе Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" број 125 од 22.11.2004.године, ступио на снагу 23.2.2005.године) о ревизији одлучено по правилима парничног поступка која су важила до ступања на снагу овог закона.

Председник већа

судија,

Војимир Цвијовић, с.р.

За тачност отправка

ср